Frate dragă[1]

Frate dragă, din grădină
Îți trimit în dar un crin[2]
Să-ți mângâie lin privirea
Cu veşmântul lui virgin.

Floare dragă, floare dalbă,
Cât de mult aş vrea şi eu,
Îmbrăcat în haină albă
Să mă duc la Dumnezeu.

Răsădit acolo, sus,
În grădina minunată,
Să-mi simt viața-mbălsămată,
Cu iubirea lui Iisus.

Plâng înăbuşit în noapte
Şi suspin cu glasul stins,
Dă-mi veşmântul alb de Nuntă,
Cu crini minunați încins.

---

[1] Majoritatea versurilor lui Valeriu Gafencu au fost puse pe muzică de Mihai Lungeanu (acum, preot).
[2] Compusă în Penitenciarul Văcăreşti, când sora sa, Valentina, i-a adus în dar un crin.

Trăiesc flămând

Trăiesc flămând, trăiesc o bucurie,
Frumoasă ca un crin din Paradis,
Potirul florii e mereu deschis
Şi-i plin cu lacrimi şi cu apă vie;
Potirul florii e o-mpărăție.

Când răii mă defaimă şi mă-njură
Şi-n clocot de mânie ura-şi varsă,
Potirul lacrimilor se revarsă
Şi-mi primeneşte sufletul de zgură,
Atunci Iisus de mine mult Se-ndură.

Sub crucea grea ce mă apasă sânger
Cu trupu-ncovoiat de neputință,
Din când în când din cer coboar-un înger
Şi sufletul mi-l umple cu credință;
M-apropii tot mai mult de biruință.

Mă plouă-n taină razele de soare,
Iisus m-adapă-n veci cu Apă Vie,
Grăuntele zvârlit în groapă-nvie
Cu haina îmbrăcat, de sărbătoare;
Trăiesc flămând, trăiesc o bucurie.

Refren: Sub flacăra iubirii arzătoare
Din zori de zi şi până-n noapte-aştept,
Te chem şi noaptea, ghemuit cu capu-n piept:
Iisuse, Iisuse!
Încet mă mistui, ca o lumânare.

Imnul învierii

Vă cheamă Domnul slavei la lumină,
Vă cheamă mucenicii-n veşnicii,
Fortificați Biserica Creştină
Cu pietre vii zidite-n temelii.

Refren: Veniți, creştini, luați Lumină,
Cu sufletul senin, purificat!
Veniți, flămânzi, gustați din Cină,
E Nunta Fiului de Împărat!

Să crească-n inimile noastre-nfrânte
Un om născut din nou, armonios,
Pe chipurile voastre să Se-mplânte
Pecetea Domnului Iisus Hristos.

Un clopot tainic miezul nopții bate,
Iisus coboară pe pământ;
Din piepturile voastre-nsângerate
Răsună Imnul Învierii Sfânt.

Smulgeți-vă din ceata celor răi,
Intrați în cinul oastei creştineşti,
Priviți spre Porțile Împărăteşti,
Căci cei din urmă fi-vor cei dintâi.

Colinde de Crăciun

La fereastra robilor
Cântă îngerii în cor
De cu seară până-n zori.
Au venit colindători
Îngerii nemuritori,
Încărcați cu dalbe flori.

Refren: Lăsați copiii să vină,
Să-mi aducă din grădină
Dalbe flori de sărbători,
Dalbe, dalbe flori.

Colindul robului

Pe malul Trotuşului
Cântă robii Domnului
Înjugaţi cu jugul Lui.
Dar cântarea lor e mută,
Că-i din suferinţă smulsă,
Şi-i cu rugăciuni crescută.

În inima robului
Domnu-Şi face ieslea Lui
În noaptea Crăciunului.
Flori de crin din ceruri plouă
Peste ieslea Lui cea nouă
Şi din flori picură rouă.

Stă un copilaş în zare
Şi priveşte cu mirare
O fereastră de-nchisoare.
Lângă micul copilaş
S-a oprit un îngeraş
Ce-i şopteşte drăgălaş:

Azi Crăciunul s-a mutat
Din palat la închisoare
Unde-I Domnu-ntemniţat;
Şi copilul cel din zare
A venit la închisoare
Să trăiască Praznic mare.

Un Prunc Sfânt

Un Prunc Sfânt Se naşte
În noaptea-nstelată
Din Sfânta Fecioară şi Duhul cel Sfânt;
Al Tatălui drept Cuvânt
Coboară azi pe pământ
Făclie pe veci luminată.

În noaptea Crăciunului alb şi senin
O Mamă cu Pruncul la sân,
Curată-n iubire,
Porneşte-n uimire,
Plinindu-se Buna-Vestire,
Pe căi troienite de viscol şi vânt.

Cu sufletul plin de avânt
Veniți de departe
Cu inimi plecate
Se-nchină Împăratului Sfânt.

O stea călătoare de la răsărit
Cu iepele albe, de-argint,
Alunecă lin
Pe-albastrul senin
Al cerului viu înflorit.

În Noaptea Sfântă

În Noaptea Sfântă viu luminează
Luceafărul zorilor vieții cei noi
Coboară Iisus în noi,
Vesteşte viața de-apoi
Şi steaua deasupra veghează.

Refren: Şi naşterea Ta minunată
O cântă păstorii şi pruncii
Iar cerul deschis se arată
Cu porțile în chipul Crucii.

Trei magi călători au venit de departe
Cu dar de tămâie, de aur şi smirnă,
Cu frunțile de lumină
'Ngenunche şi se-nchină
Cu inimi smerite, plecate.

Mi-s ochii trişti

Mi-s ochii trişti şi fruntea obosită
De-atâta priveghere şi-aşteptare,
Mi-e inima bolnavă, istovită,
De grea şi îndelungă alergare
Şi plânge ca o pasăre rănită.

Când ochii mi-i închid şi cat în mine
Puteri să sui Golgota până sus,
O voce, un ecou din adâncime
Îmi spune blând: Viața e Iisus,
Mărgăritarul prețios e-n tine.

Privesc la dimineața minunată
A Învierii Tale din mormânt,
Ca Magdalena, ca şi altădată,
Îngenunchez 'naintea Ta plângând
Şi-s fericit şi plâng cu Tine-n gând.

Un gând smerit [3]

Un gând smerit şi simplu, o lumină,
Spre Tine se înalță lin din mină
Şi sufletul înlăcrimat se roagă:
„O, vino, de păcate ne dezleagă”.

Refren: Iisuse, Doamne, vino-n zori!
Te cheamă cei din închisori.
O, vino, mina luminează,
Pe noi ne binecuvântează!

Pe fruntea mea senină mâna-Ți pune
Şi cheamă-mă încetişor pe nume
Cum Ți-ai chemat prietenul din groapă...
Te rog, Iisuse, dă-mi un pic de apă.

Pe umeri mă apasă greu o cruce
Şi sânger... Dă-mi putere s-o pot duce,
Dă-mi Pâine, Apă vie dă-mi din Viță,
Să simt pulsând viața în mlădiță.

[3] Poem dedicat lui Marin Naidim

Imn închinat celor căzuți

Pe drumul veşniciei tu te-ai dus
Şi ne-ai lăsat ca testament iubirea
Vestită de-Împăratul Iisus:
În ea găsi-vom pururi fericirea.

Te-ai dus şi ne-ai lăsat în urma ta
Nădejdea revederii-n Paradis,
Mereu vei fi cu noi şi-om aştepta
Să ne-ntâlnim cu sufletul deschis.

Ne-ndemni pe cei ce-n viață am rămas:
Luptați uniți şi în acelaşi pas,
Zidiți lui Dumnezeu altare sfinte,
Păşiți pe Calea Vieții înainte!

Rămas bun

Sângernând de răni adânci,
De zile fără soare,
De răni ascunse şi puroi,
Cu oasele slabe şi moi,
Stau ghemuit în pat şi mâ gândesc
Că în curând am să vă părăsesc,
Prieteni dragi.

Nu plângeți că mă duc de lângă voi
Şi c-o să fiu zvârlit ca un gunoi
Cu hoții în acelaşi cimitir,
Căci crezul pentru care m-am jertfit
Cerea o viată grea şi-o moarte de martir.

Luându-L pe Iisus de Împărat,
Năvalnic am intrat pe poarta strâmtă
Luându-mă cu diavolul la trântă
Şi ani de-a rându-ntr-una m-am luptat
Să devin altul,
Un erou,
Om nou.

Şi-am vrut
Neamul să-l mut
De-aici, de jos,
La Domnul Iisus Hristos.
Nu vă-nfricați de cei ce-n temnițí vă închid
Şi nici de cei ce trupul v-il ucid.
De Cel ce viața-ți scoate din robie
Şi fericirea-ți dă în veşnicie,
De El să-ți fie frică, turmă mică.

Acum, când văd cât sunt de păcătos,
De mic şi de neputincios,
Că am nevoie multă de-ndurare,
De dragoste, de milă, de iertare,
Că numai Dumnezeu le poate toate
Şi lumea din robie El o scoate,
Devin copil supus,
Sunt umilit
Şi-s fericit.

Din cerul tău înalt şi prea ales,
Părinte, când mă vei lua la Tine,
Prietenilor mei de pe pământ
Redă-le, Tu, în alb veşmânt
Un suflet care i-a iubit şi i-a-nțeles.

Imnul biruinței

Chinuiți şi-nfometați
Înfruntăm urgii,
Stăm crucificați,
Transformați în torțe vii.

Se smulge neamul din suferință,
Nădejdea şi-o ridică la Cruce,
Mihai Arhanghelul azi îl duce
Năvalnic spre marea biruință.

Din zbuciumul şi suferința noastră
Se-nalță-n zarea albastră
Ca o catapeteasmă-n sărbătoare
Imnul biruinței legionare.

Ardere-de-tot[4]

...Aici răsare-n mine o chilie
În care s-a sfințit un pustnic blând...
Zidea virtuți cereşti în trup plăpând
Şi-n ochi purta smerită bucurie...

De priveghere lungă – albă floare –
Se rezema cu fruntea de pervaz
Şi luna-i săruta sfințit obraz
Când i-asculta cuvântul ca o boare:

„O, vino, rob rău, somnule, şi-mi poartă
Cu tine visul, peste unda moartă...,
Un ceas de vreme urcă-mă şuviță
În Crama-Împărătească, rod-de-viță!..."

De funia nădejdii viu s-agață
Şi-n rugăciune treaptă-naltă suie...,
Amiezile simțirilor descuie
Şi Îngerilor, iată-l, față-n față.

L-au îmbrăcat cu-a cerului armură...,
Cu neaua-înțelepciunii-apoi l-au nins
Purificându-i duhul, înadins,
Să fie-asemeni lor, chip şi măsură!...

Un înger a făcut un semn în cer!...
El vede Fața lumii Nevăzute...,
Cuvintele aude..., nenăscute,
Cu inima topeşte vămi de ger!...

De câte ori pământul, fără splină,
Se duce, taur negru, rostogol,
De câte ori îl săgetează-n gol
Harapi cornuți, mereu în nehodină?...

Un sul de carte-i cerul strâns cu nod
Şi ultim semn pământu-n alfabet...
Altarul Viu al Marelui Profet
Primeşte jertfa, Ardere-de-tot!...

În Rugăciunea-focului, adoarme...
Târziu, lumina candelei se stinge...
Un înger furişându-se-n chilie
Deasupra frunții nimb subțire-i ninge!...
Vrăjmaşii gem la pragul lui pe coarne!...

Movilă-i stă nisipul lângă uşă...
A tot crescut rugina pe zăvor,
Uleiul a-nflorit într-un ulcior,
Dar trupu-i stă-n genunchi, deşi-i cenuşă...

---
[4] Poem închinat lui Valeriu Gafencu de camaradul său Virgil Maxim.

Pe-o laviță, alături, rânduite
Mai multe cărți. Pe-o foaie, în Ceaslov,
Scrisese el sfințitul lui hrisov
În patru rânduri, vorbe aurite:

„Să mă iertați, părinților, vă rog,
C-având puțină treabă azi cu Domnul
M-a biruit în rugăciune somnul
Şi v-am lăsat cenuşa mea, zălog...”

Dar, necrezând că-i mort cu-adevărat,
Cu mâna l-am atins peste veşminte...
Se risipi cenuşa lui fierbinte
Şi, sărutând-o..., am plâns îngândurat!?

Misiune Ortodoxa
Valeriu Gafencu
Asociatia Prezent